

A Magyar Köztársaság Nevében!

A Pécsi Ítéltábla a Cseicsner Ügyvédi Iroda (7400 Kaposvár, Fő u. 7. ügyintéző dr. Cseicsner Endre ügyvéd) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek a „Weisz és Szabó Ügyvédi Iroda (7400 Kaposvár, Ezredév u. 1. ügyintéző dr. Szabó Dénes ügyvéd) által képviselt **I.rendű alperes neve** (alperes címe) I. r. és **II.rendű alperes neve** (alperes címe) II. r. alperesek ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Somogy Megyei Bíróság 1.G.40.2462006/16. számú ítélete ellen az alperesek 17. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét fellebbezett részében részben megváltoztatja, az alperesek elsőfokú illeték megfizetésére kötelezését mellőzi.

Kötelezi az I. r. és a II. r. alperest, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 45.000 (negyvenötezer) forint másodfokú perköltséget. A feljegyzett első- és másodfokú illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében az I. r. alperest 5.056.250 forint és annak késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni, mert az I. r. alperes a felszámolás alatt keletkezett bevételt saját számlájára utaltatta, és azt a későbbiek folyamán sem adta át a felszámolónak. Kérte továbbá az I. r. és a II. r. alperest egyetemlegesen 20.078.815 forint és kamatai megfizetésére kötelezni. A kereseti kérelmet arra alapította, hogy a tevékenységet záró mérleg szerint a felperes 15.261.614 forint készpénzzel és 1.522.000 forint értékű tárgyi eszközzel rendelkezett. Ezekkel az összeggel és a felszámolás alatt keletkezett 3.295.201 forint nettó árbevétellel nem számoltak el.

Az alperesek álláspontja szerint az elszámolási kötelezettséggel érintett 15.261.614 forintot csökkenteni kell 1.500.000 forinttal. Ezt az összeget a felperes még a felszámolás kezdő időpontja előtt Dné T. I. részére fizette vissza, aki csak szívességből és formálisnak tekintette a társasági tagságát, ott semmilyen tevékenységet nem végzett, az ügyek intézésében egyáltalán nem vett részt.

Az elsőfokú bíróság az I. r. alperest 5.056.250 forint, és ennek 2002. november 15-től számított kamatai megfizetésére kötelezte, míg az I. r. és a II. r. alperest a keresetnek részben helyt adva egyetemlegesen kötelezte 12.428.288 forint és annak 2002. május 23. napjától számított kamatai megfizetésére. Az alpereseknek a Dné T. I. részére visszafizetett 1.500.000 forinttal kapcsolatos alperesi ellenkérelmet alaptalannak találta, egyrészt azért, mert a visszafizetésre több évvel a felszámolás kezdő időpontja előtt került sor, és a keresetben érvényesített 15.261.614 forint a felszámolás kezdő időpontja szerinti állapotnak megfelelő összeg. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az 1.500.000 forint kifizetése Dné T. I. részére jogszerűtlen is volt, mellyel az alperesek a felperesnek kárt okoztak. A kifizetésre nem vitásan a felperes pénzeszközeiből került sor. A perben még irányadó 1997. évi CXLIV. tv. (Gt.) 141. § (1) bekezdése szerint a társaság fennállása alatt a tag az általa teljesített vagyoni hozzájárulást a társaságtól nem követelheti vissza, csak a társaság számviteli jogszabály szerint számított adózott eredményének a taggyűlés által felosztani rendelt részére (osztalék) tarthat igényt. A Gt. 142. § (1) bekezdése értelmében pedig a törzstőke leszállítását és a mellékszolgáltatásért járó díjazást kivéve tilos a törzstőke terhére a tagnak társasági jogviszonya alapján kifizetést teljesíteni. A törzsbetétként befizetett összegnek a tag részére történő visszafizetése jogszerűtlen, mert a Gt. 143. § (1) bekezdése alapján maga a társaság sem vásárolhatta volna meg Dné T. I. üzletrészét, erre nem is került sor.

Az ítélet ellen az alperesek jelentettek be fellebbezést. Kérték, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben változtassa meg, az alperesek marasztalását 1.500.000 forinttal csökkentse, és az alpereseket az illetékfizetési kötelezettség alól mentesítse. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság tévedett a Dné T. I. részére kifizetett 1.500.000 forint megítélését illetően. Dné T. I. tudta, hogy a gazdasági társaság tagja lesz, és pénzét a társaság rendelkezésére bocsátotta. Később a társaságból ki akart lépni, és kérte a befektetett pénzének, 1.500.000 forintnak a visszafizetését. Az I. r. alperes 1999. június 19-én 2.100.000 forintot fizetett ki, ebből 1.500.000 forint a felperes pénze volt, a többi a magánjellegű tartozás részbeni megfizetése. A felperes ezáltal 1.500.000 forintért megvásárolta T. I. üzletrészét, de ezt a cégnyilvántartásba nem jegyezték be. Az illetékfizetési kötelezettség alóli mentesítést az alperesek arra tekintettel kérték, hogy az elsőfokú bíróság részükre teljes költségmentességet engedélyezett.

A felperes az illetékfizetésre vonatkozó rendelkezés megváltoztatását nem ellenezte, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel érintett körben a tényállást helyesen állapította meg, és abból helyes jogi következtetést vont le. Az ítélet jogi indokaival a másodfokú bíróság egyetért. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a másodfokú bíróság a következőkre utal:

Alaptalanul hivatkoztak az alperesek arra, hogy a felperes pénzeszközeiből 1.500.000 forint kifizetése D.né T. I. részére az üzletrésze vételára fejében történt, és ezért a felperest nem érte kár. Az 1997. évi CXIV. tv. (Gt.) 143. § (1) bekezdése szerinti ugyanis a társaság az üzletrészek legfeljebb egyharmadát - a taggyűlés legalább háromnegyedes szótöbbséggel hozott határozatával - a törzstőkén felüli vagyonából szerezheti meg. Maguk az alperesek sem állították azt, hogy az üzletrész megszerzése tárgyában taggyűlési határozat született, de ilyen határozatot a taggyűlés nem is hozhatott, mert sem a felperes, sem D.né T. I. részéről nem volt szándék az üzletrész átruházására. Átruházásra irányuló egyező akaratnyilvánítás hiányában - a Gt. 9. §-a folytán alkalmazandó Ptk. 205. § (1) bekezdésre tekintettel - a felek közt nem jött létre szerződés. Az I. r. alperes a II. r. alperes tudtával, a Gt. 142. § (1) bekezdésében foglalt jogszabályi tilalom ellenére fizetett ki a felperes vagyonából 1.500.000 forintot, ezzel a felperesnek közösen okoztak kárt. A kárért a Gt. 29. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Ptk. 339. § (1) bekezdése és 344. § (1) bekezdése alapján az alperesek egyetemlegesen felelősek. Az alperesek felelősségét nem érinti az a tény sem, hogy a Gt. 142. § (2) bekezdése alapján D.né T. I. visszafizetési kötelezettsége is fennáll, mert a kárt az alperesek D.né T. I. is közösen okozták. Egyetemleges felelősségük a Ptk. 344. § (1) bekezdése szerint fennáll, és a Ptk. 334. § (2) bekezdése alapján a teljesítés bármelyik kötelezettől vagy valamennyiüktől követelhető.

Az elsőfokú bíróság az alperesek részére személyes költségmentességet engedélyezett. A 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése szerint a felet, ha költségmentességben részesült - a 3. § (2)-(3) bekezdésében foglalt kivételekkel - nem lehet a meg nem fizetett illeték és az állam által előlegezett költség megfizetésére kötelezni. Erre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és mellőzte az alperesek illeték megfizetésére kötelezését.

A Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság kötelezte az eredménytelenül fellebbező alpereseket a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján megállapított perköltség megfizetésére, a le nem rótt illetéket a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

P é c s, 2007. szeptember 12.

Dr. Veszeley Józsefné s.k. a tanács elnöke, Dr. Zóka Ferenc s.k. előadó bíró, Dr. Kovács Ildikó s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

Kassai Gyöngyi
tisztviselő